

TOTI·LISTI

LETO II.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 12

Tekoči račun pri Poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, števil. 10.644. Naročnina četrtletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

V kratkem preskočimo zadnje ovire?!

Prihodnja številka »Totege lista« izide 2. septembra 1939.

Lahkih nog naokrog

New-York. — Nov svetovni rekord se napoveduje: pilota James in George Moody sta dne 30. julija t. l. vzletela s svojim aeroplanom v zrak, kjer nameravata ostati, ne da bi pristala, najmanj tri tedne. To bo prvi primer, da bo človeška bitje tako dolgo ostalo v zraku, med nebom in zemljo. Proti nameravanemu svetovnemu rekordu je prispela ena protestna brzojavka. Poslal jo je eksprespredsednik Stojadinović, ki ugotavlja, da visi on že od 4. februarja t. l. — med nebom in zemljo.

Bratislava. — V dobro poučenih krogih izjavljajo, da namerava slovaška vlada postaviti za propagandnega ministra gospoda Viktorja Smoleja iz Ljubljane in to radi njegovih za Slovaško navdušujočih člankov v »Slovenskem domu«.

Ženeva. — V Društvo narodov je prišel privatno Visoki komisar Društva narodov v Gdansk. Radi tega se splošno smatra, da bo napetost radi Gdanska takoj popustila. — Ob enem merodajni krogi odločno demantirajo, da je v načrtu izpremembra palače Društva narodov v — muzej.

Maribor. — Veliko zanimanje so vzbujale atrakcije Mariborskega tedna. Posebno zanimanje je vladalo za pristne narodne pirihe na razstavi Ženskega društva (pirhi so imele na spodnji strani, ki pa so jo prirediteljice obrnile od gledalcev, napis — Bat'a«); veliko zanimanje je vzbujal na festivalu slovenskih narodnih običajev — Rus, ki je sedel v blagajni in se je bilo težko z njim v slovenščini sporazumeti; največja atrakcija pa je bila, da ni bilo letos nobenega — mrtveca.

Beograd. — V Beogradu vlada neznočna vročina. Zato zadnje dni ni bilo nič slišati o kakšnih aferah. To spravljajo v zvezo s tem, da so imovitejši Beograjčani na letoviščih in v kopališčih.

IZ ŠPANIJE

V Madridu so velike manifestacije. Godbe igrajo. Množice gredo v povorki po okrašenih ulicah in vzklikajo navdušeno: »Živela svoboda, živela pravica!« Spreved opazuje nek tujec in vpraša soseda: »Kaj pa to pomeni?« »Slavimo zmago in osvobodjenje,« ga pouči domačin. — »Tako?«, se začudi tujec, »kdaj pa je general Franco umrl?«

VSEM FARMARJEM SVETA

Kupim veliko posestvo na samotni. Cena postranska stvar, glavno je, da leži posestvo v zavetju pred vsemi svetovnimi izpremembami. Posestvo prevzamem takoj po zaključku pogajanj v Moskvi. Ponudniki naj pišejo na britansko veleposlaništvo v Moskvi.

W. Strang, s. r.,

odposlanec vlade britanskega imperija pri boljševiški vladi v Moskvi. Pošt. predal London.

ZA BISTRE GLAVE

Kakšna je razlika med Društvom narodov in lanskim snegom?

Odgovor: Lanski sneg je prišel v pregovor, Društvo narodov pa je že pozabljeno.

FIGE

je pokazal planet Mars učenjakom na zemlji, ki so mu oddali radijske signale, a ni maral nanje odgovoriti. Pa veste zakaj? Samo zavoljo ljubosumnosti, ker se zemljani preveč pajdašimo z vojnim bogom Marsom, zato pa planet Mars noče imeti z nami prav nobenih diplomatskih stikov, dokler bo bog vojne žrl milijarde in dokler mu bodo ljudje sami lezli v želodec.

NI RES IN JE RES

Ni res, da smo vrgli 8 milijonov vreč kave v morje zato, da obdržimo svoje dobičke in povečamo apetit tistih, ki kave ne morejo kupiti; res je le, da smo spustili kavo v morje zato, da mornarji, zlasti oni v podmornicah, ne bodo trpeli žeje v slani vodi. V mislih imamo tiste mornarje, ki jih bo požrlo morje v drugi svetovni vojni in ki že zdaj tako radi ostajajo na dnu. Zato ni res, da smo sebični grabežljivci, ampak je res, da smo velikodušni človekoljubi. — Braziljanski trust za kavo.

POLITIČNA ŠOLA NA VASI

Jaka in Miha se nista preveč rada videla, vendar je večkrat nanesla prilika, da sta prišla skupaj. Jaka je bil svoje dni nekaj v šoli in se je rad postavljaj, da tujke zanj niso tujke, Miha je pa čital časopise in je Jaka rad dražil z vprašanji. Oni dan ga je že kar raztogotil, pa je kljub temu še spraševal, kaj je casus belli.

»Tole še ni!« je viknil Jaka in primazal Miku gorko okrog ušes.

»Tole pa je!« je zakričal Miha in mu vrnil udarec.

Jaka je moral priznati, da se tudi Miha razume na politiko, kajti vsi fantje so posegli v tepež in naredili vojno stanje.

Bo li še počakal?

Počakaj še, Bog vojne, če opravimo mogoče brez tebe!

NA TISOČE PROSTOZIDARJEV

se je zbralo v Londonu samo zato, da kot zidarski prostovoljci takoj zgradijo novo velemesto, če bi irski teroristi pognali London v zrak. Ta zidarska požrtvovalnost je teroriste prestrašila, kajti njihovo početje je zdaj odveč in se raje selijo spet nazaj na Irsko, seveda z nesebično pomočjo angleške policije.

JAPONSKO-KITAJSKO ZBLIŽANJE

Tokio 19. avgusta. Neka ugledna japonska osebnost je dala novinarjem sledečo izjavo: »Vedno smo želeli zblizanje z bratskim kitajskim narodom, toda v tem svojem prizadevanju smo naleteli na težave. Kajti kadar se mi približujemo Kitajcem, se oni umikajo, kadar se pa Kitajci približujejo nam, se pa mi umikamo.«

SAMI PRIJATELJI

Varšava 19. avgusta. Uradno je ugotovljeno, da nima Poljska na svetu nobenega sovražnika.

Telefon 22-07

IVAN KRAVOS

MARIBOR,
Aleksandrova cesta 13

Za srečno bodočnost dobili smo
lestvo,
v programu je tudi že krvno
občestvo,
zdaj manjka samo nam še krvna
osveta,
v bančnih tresorjih pa zlata teleta.

Cik - cak

»Cikcak« se je upehal,
izhajati prenehal,
»Cikcákec je omagal
in v jamo se prevagal.
Pač kratko je cikcakal,
ga malo časa kakal...!
Ko smo ga v grob spremili
smo z žganjem mu kropili,
smo — kot simbolček mali —
na grob steklenko dali.
In nekdo je omenil:
»Zdaj šnops se bo pocenil!«

Fokec.

Veljak

Živel veljak je vsemogočni,
ki rad na karte je igral
in marsikoga od sosedov
na boben brez skrbi pognal.

Veljak je rad besede lomil,
imel vse polno je dolgov,
je upnike rad z nožem strašil
in ni se niti bal bogov.

A sčasom si je mož nakopal
sovražnikov od vsepovsod,
ko šlo mu trdo je za nohte,
se zase zbal je ta gospod.

Zaveznike iskal je v stiski,
vsak bajtar mu je prav prišel,
še Ivan, ki le ubogo kljuse
za premoženje je imel.

Povabil ga je na gostijo,
nagrado mu obljuboval,
če v sili, ki je že pretila
mu bajtar bi ob strani stal.

Veljak je bajtarje premotil,
okadil mirno mu glavo;
a trezno bučo ohranilo
je kljuse le Ivánovo.

Obrcalo je gospodarja
na glas zarigalo tako:
»Naj gazda moj bo taka šema,
a mene jahal več ne bo!«

NAPREDEK

Naši pradedi so poznali samo dve
vrsti vojne: domačo na vasi, za krivce
in deklela, pa ono za vero, dom, cesarja.
Zdaj pa poznamo državljansko, di-
plomatsko, radijsko, živčno, bliskovito,
kemično, časopisno in v zadnjem času
celo pisemsko vojno. Potem so na svetu
še poizkusne vojne na Kitajskem in dru-
god. Ko so dedu Jaku razlagali tolik
napredek našega časa in mu na spra-
ševanja razložili, da vse to pelje v veliko
svetovno vojno, je kihnil in rekel:

»Kakšen napredek neki! Midva z mo-
jo rajnko Jero sva imela tudi kakšno
prasko. Večerno, jutranjo, včasih s pe-
stmi, včasih s klofutami, pa s poleni in
z lonci. Vse te bitke so pa pomenila
samo dosmrtno družinsko vojsko, ki mi
je še danes ta dan dolgčas po njej.«

Dedu Jaku se je tako stožilo po Jeri,
da je pri priči umrl in ne bo dočkal,
da bi ga plin poplinil.

SVOBODNA VOLJA IN ZAKON

Ženin pride k notarju in zahteva,
da zapiše njegovo poslednjo voljo.
Začuden vpraša notar: »Kako to, saj
se vendar jutri poročite? — Ženin:
»Prav zaradi tega! Danes je nam-
reč zadnji dan, ko je moja volja še
svobodna.«

RAZGOVOR

Francoz: »O krizi ni govora! Če pri
nas nimate denarja, lahko prodate svo-
je možgane. Po smrti pripadajo kupcu.«

Anglež: »To ni nič, lahko se zgodi,
da je kdo brez možgan. Kaj potem?
Pri nas morete prodati svojega duha.
Potem imate samo to dolžnost, da se
po svoji smrti javite družbi kot duh.«

Nekaj časa vse molči, končno se pa
oglasi neznanec.

»Gospoda, pri nas pa človek lahko
proda svojo volivno pravico. Enostav-
no se obvezete, da boste tudi po smrti
glasovali.«

Osupli ga ogledujejo, potem pa pre-
maga Angleža radovednost: »Odkod
pa ste vi?«

»Saj bi povedal... iz... pa moram
molčati, ker bi me pri tiskanju pobelili.«

VLJUDNOST

Mladoporočena Ižanca sta odšla v
bližnjo vas. Med razgovorom sta po-
zabila na vse in šele kasno sta se spom-
nila, da bi kosilo kar teknilo. Oglašila
sta se torej pri starikavi krčmarici in
zahtevala kosilo. »Kuham samo ob ne-
deljah«, se odreže krčmarica. »Kako
malenkost imate pa vendarle pri hiši?«
pobara Ižanec. »Navadno imamo klo-
base, ali danes je le še ena na razpo-
lago.« — »Samo ena?« je zaskrbelo
Ižanca, »a kaj ti piti?« Ižanec
je molčal.

DOBRA TOLAŽBA

Tujec je padel v vodo in obupno kli-
cal: »Pomagajte, pomagajte, plavati ne
znam!« Pa se ustavi na bregu Rahnetov
Blaž, ki je veljal za zelo bistroumnega
in reče: »Tudi jaz ne znam plavati, pa
se ne derem tako bedasto kot vi!«

UMETNO VPRAŠANJE

»Le kako si mogla vzeti šteklače-
vega za moža. Saj je vendar gluhi, slep
in še prismuknjen.« — »Draga moja,
tak mož je najboljšje jamstvo za mirno
in srečno zakonsko življenje.«

AVTORITETA

Oče: »Povej mi sinko, kako se ime-
nuje vsemogočno bitje, ki vse vidi, vse
čuje, vse ve in pred katerim sva midva
pravi ničli?«

Sin: »Naša mama!«

MAŠČEVANJE

»Kako moreš vendar zaupati svojo
hčer za ženo svojemu najhujšemu na-
sprotniku?« — »To je edina možnost,
da se maščujem nad njim!«

IZ GOSTILNE

Tonkovec zgrabi za Ratinkov koza-
rec, ko je hotel ravno izprazniti. »Ni-
kar ne pij, saj vidiš, da plava v vinu
muha!« — »Le nikar ne skrbi! Zapi-
sem že 15 johov zemlje s poslopji vred,
pa me v grlu še poščegetalo ni! Pa naj
bi se muhe ustrašil?«

Rokohitrec : Chamberlain

Hokus-pokus

ena, dva, tri

abrakadabra

V SOLZNI DOLINI

Igo Gruden

Kdor s solzó vsiljivo ti pomoč ponuja,
dobro glej, da se ginljivo prej ne
skuja.

POŽERUHOVA USODA

Igo Gruden

Kdor svojih ni pravic od tujih ločii,
požreti, nikdar sit, vse druge hotel,
če je brez duā kot sam peklenski
kotel,
ni vrag, da se nažrt ne bi razpočil.

PRIDOBITNIKOVO MODROVANJE

Igo Gruden

Pri jedi drži skromno se naprej,
pri pitju moško nagni se nazaj,
pri delu stopi prav ponižno v kraj,
kdor zraven pride, od strani ga glej.

NAPIS ZA VINSKO KLET

Igo Gruden

Pij, da nos ti zažari
rdeč in svetel kot rubin:
luč imel boš za vse dni
sredi zemeljskih temin.

Po ustnem izročilu nemškega originala,
ki je bajē v neki monakovski pivnici.

Iz srečne Španije

Propagandni urad za razumevanje
španskih dogodkov pojasnjuje:

General Franco zato odstavlja
svoje generale, ker je v Španiji mir,
generali so pa potrebni samo v vojni.
Za opevane in zidane mesta pa ni potrebe.

General Qeipo de Llano, ki tako
rekoč ni več general, je izjavil, da bi
prav za prav on moral sedeti na
Francovem mestu, ker je bil bolj po-
gumen, a ima tako nerodno ime, da
ga komaj kdo lahko izgovori, *le le*

Uporni generali so uporni še zdaj
iz dveh razlogov: 1. Med državljansko
vojno so imeli opravka z anarhisti in
so se navzeli anarhizma. 2. Po državljanski
vojni nimajo pravega dela in ker se boje
brezposelnosti, so se zarotili zoper novo
oblast, da bi bilo spet malo vojne.

KITAJSKI ZID

so na Kitajskem že dodobra podrli.
Ker pa nobena kulturna pridobitev
ne sme propasti, se evropske države
ograjajo s kitajskimi zidovi v obliki
Maginotovih in drugačnih linij. Ogradi-
tve se ne vrše zaradi kakih
krvoprelitij, temveč so izraz sodobnih
pesniških občutij civilizacijske
lirike:

Kjer je v modi
gosposki bon-ton,
tam višek kulture
je dolgi kanon,
ki ga varuje
železobeton.

JUNAK

Peter je pripovedoval v lovski družbi,
kako je lani lovil v Afriki igre. »Haha,«
se je zasmel Miha, »kako nas farbaš! Saj v
Afriki ni tigrov.« »Ni jih več,« mu je od-
vrnil Peter, »saj sem vse postreljal.«

Mojim naródom

(Proglasi cesarja Franca Jožeta
Habsburškega)

(Leta 1914 z Dunaja.)

Pozval sem pod orožje vas,
da branite naš dragi dom,
Vaš oče sem, le slušajte,
kar Vam zdaj zapovedal bom!
Otroci ljubljeni ste vsi
mogočne moje Avstrije,
za mojo slavo, njeno čast,
pobijte vse sovražnike!

(Leta 1918 iz vic)

Ni bilo prav, da sem pognal,
otroci dragi, vas v boj,
od mile moje Avstrije
pograbil vsakdo kos je svoj.
Prerano sem zapustil svet,
res, za družino hudo je,
če dobri oče kakor jaz,
dosti prezgodaj ji umre.

(Leta 1939 iz nebes)

Naglušen sem, li slišim prav,
da spet rožljate s sabljami?
Za koga mislite na boj,
ko Avstro-Ogrske več ni?
Otroci moji, le nikar
z orožjem ne igrajte se,
s smodnikom sem se sam igral,
pognal na kant Habsburgovce.

DOBER SVĚT

— Kam bi vložil teh sto tisoč, ki
sem jih zadel v loteriji?

— Začni izdelovati plinske maske,
to bo še najbolj neslo.

Človek obrača, Bog obrne Kako sem preklel Mariborski teden

Časopisi še nedavno morali na prvo stran tiskati besede moje skoraj sleherni so dan.

Zdaj stoji vse to na glavi, govorov ni mojih več, »Toti list« se z mano bavi, moja moč je čisto preč.

Saj še »Vreme« beograjsko zame nič več ne skrbí, zgubil zadnjo sedm trdnjavo, svet res čudno se vrti.

KAJ JE »POSREDEN NAPAD«?

Urad za pospeševanje ljudskega političnega obzorja razglašá: Posreden napad pomeni, če bi posestnik Mihač, ki gre z vsem na kant, rad uničil posestnika Kožuharja, pa ne more kar tako do njega in zleze zato k bajtarju Olinu ter z njegovo pomočjo zažge Kožuharju domačijo.

ANGLEŠKA KAPITULACIJA

pri pogajanjih z Japonci se je izvršila zgolj iz moralnih nagibov, da ne bi Japonci nič več ne slačili Angležev in Angležinj ter jim z azijsko prostodušnostjo preštevali rebra.

Vso zimo mi je pravila moja žena o čudežih in krasotah Mariborskega Tedna. Čim daljši so postajali dnevi in čim bolj smo se bližali temu izrednemu dogodku, tem bolj so bili navdušeni njeni slavospevi. Slednjič je napočil od nje srčno zaželeni, od mene pa s strahom pričakovani čas revije našega gospodarskega in kulturnega napredka. Komaj so končali dr. Lipold, župan dr. Juvan in drugi odličniki svoje slovesne otvoritvene in pozdravne govore, sva že planila žena in jaz v razstavo.

Najprej sva obiskala izložbe naše tekstilne industrije. Dve uri sva hodila po veliki dvorani, galeriji in stranskih prostorih; kajti moja boljša polovica si je ogledala natančno vsak kos blaga, svile in platna in vse bi rada odnesla domov. Listi so sicer večkrat poročali, da se nameravajo naši tekstilci izseliti ta v Egipt, ta v Beograd, ta v Sarajevo. Toda kaj pomagajo te novice, ko pa so ostali vsi v Mariboru in postali tako prava nadloga zame in mnoge druge oženjene sotrpince. Slednjič je bil kraljevni ogled tekstilne končan. Od navdušenja in radosti mi je poskakovalo rodoljubno srce, ko sva prišla na prostor, kjer so gostilne in kavarne. Mislil sem si: nekaj pametnega in koristnega ima vendarle naš Mariborski Teden. Toda neusmiljeni ukaz žene me je gnal naprej. Obiskala sva raz-

stavo preprog. Zopet sva hodila sem in tja, zgoraj in zdolaj, na desno in levo, naprej in nazaj, dokler ni opazila žena nekega južnjaka, ki je prodajal pristne imitacije perzijskih preprog. Žena ga je vprašala, koliko stane neka rumenkasto-zelenkasta preproga. Mož ji je odvrnil: »3500 din; plačate pa lahko v mesečnih obrokih po 500 din.« »To prekrasno stvar moram imeti,« je menila žena. Jaz sem ji dokazoval, da moji skromni dohodki takih izdatkov ne dopuščajo. Žena pa je rekla: »Se boš pač odvalil kaditi. Izstopil boš iz vseh društev. Tudi v gostilno, kavarno in kino ne boš šel več. Nosil boš staro obleko in kavo boš pil brez sladkorja.« Jaz sem ji ugovarjal. Tako je prišlo do prerekanja, da so se vsi navzoči od srca smejali. Slednjič sva odšla. Pod sličnimi razmerami sva si ogledala razstave pohištva, radio-aparatur, Tujskoprometne zveze, malih živali in prišla nazadnje do »Totega teatra«. Tam je bila velika gneča ljudi. To prilikó sem izbral in zbežal, ne da bi me žena opazila, v vinsko razstavo. Sedel sem v kot in naročil pol litra pekerčana iz Haloz v Dalmaciji, kajti bil sem že do smrti žejen in izmučen. Kmalu se mi je približala neka prijazna deklica, češ da sem ji zelo všeč. Nato sva skupno pila ružno vince in se pogovarjala. Nazadnje mi je rekla Micka, da mora oditi, ker jo čaka prijateljica. Ko je smehljalje odšla, sem hotel plačati zapitek. Takrat sem opazil z grozo, da mi je izginila denarnica. Že so me mislili aretirati kot goljufa, ko mi je nek prijatelj posodil dva kovača in me rešil tako hude zadrege. Doma pa bom rekel, da so me sredi Tedna pri belem dnevu napadli maskirani roparji in mi siloma vzeli denar. — Toda to še ni bilo najhujše. Ko sem namreč sedel z Micko v objemu, sem opazil pri sosednji mizi nekega neznanega gospoda, ki je tam nekaj risal. Naslednjega dne sem zvedel, da je bil to Pero Gospodnetič, ki je napravil mojo karikaturó z vsemi priveski in jo razstavil v »Totem teatru«. Žal me je pogodil tako dobro, da so me takoj spoznali vsi moji prijatelji in znanci moškega in ženskega spola. O tem je zvedela tudi moja žena in kaj je bilo potem — — rajši molčim.

Tako sem preklel Mariborski Teden. Če ga prirede prihodnje leto, bom pobegnil na Pohorje, v Saharo, med Hotentote ali Eskime, na Mars ali kamor že koli, samo da se ga rešim.

V. T.

PRAVNIŠKI IZPIT.

Profesor: »Kakšna je kazen za dvoženstvo?«

Dijak: »Kazen, kazen za dvoženstvo? — I. dve taščil.«

ALI — ALI.

Oče fantu, ki se že predolgo smuče okrog njegove hčerke: »Zdaj ste se pa že dovolj dolgo smukali pri nas. Izberite si dvoje: ali roko moje hčerke, ali pa nogo njenega očeta.«

Moderni Pilati

„... nad Gdanskó si umijem roke in pošljem tja Runcimana.“

Ježek:

Moje ljubezni na M. T.

(P e s m i v p r o z i)

1.

Prva ljubezni — deklica pri srečanju.

O, tako mlada si še, komaj da si poduhala pomlad življenja, in že odločaš o človekovi sreči in nesreči. Skozi tvoje drobne prstke polzé številke in na številke zadenemo naftalin, punčko ali budilko, na kakršen način se nam pač nasmehne gospa

Sreča. O, da bi imela ti na prsih pripeeto številko — recimo 173 — vse svoje premoženje bi dal, poslednjo srajco bi slekel s svojega ubogega telesa in bi vlekel številke (vsaka stane 2 din) toliko časa, da bi se mi v rokah zasmejala št. 173. To bi bilo prvič, da bi imel v loteriji srečo...

A nič ni stalnega na tem svetu, tudi ljubezni se nam menja.

2.

Druga ljubezni — gospodična v strelišču.

Kot bajen angel miru stojiš sredi orožja. In daješ ljudem v roke puške (trije streli, 3 din) in ljudje streljajo mimo tebe v črne pike. Povej, o

ljubljenka, kaj se nič ne ustrašiš, kadar poči? Jaz se. In še to mi povej,

o edina, koliko naj plačam, da bodo lahko vate streljale moje oči. Trije pogledi, 3 din? In če bi stal pogled magari 1.50 din, vse premoženje bi dal, poslednjo srajco bi slekel s svojega ubogega telesa, da bi le smel do smrti vate streljati z očmi...

A nič ni stalnega na tem svetu, tudi ljubezni se nam menja.

3.

Tretja ljubezni — gospa iz cirkusa.

Napisano je nad vrati: Cirkus je star 200 let. Kdor ne verjame, naj pogleda nepremočljivo streho in zapazil bo, če ni slep, strašne ugrize zoba časa. Cirkus je star 200 let in ti, o prezvesta, mu služiš pač že od ustanovitve. To sicer ni napisano nad vrati, a napisano je na tvojem obrazu. Tvoj obraz ne more lagati, ti, moja sanja. Oprosti mi, greh mi

odpusti, če te nagovarjam k zločinu. A ne morem si kaj, na kolenih te prosim, prelomi zvestobo, zapusti svoj cirkus! Vse premoženje dam, poslednjo srajco slečem s svojega ubogega telesa, če ti smem pred noge položiti angažman za drug cirkus. Ta cirkus je moje srce. Neskončno pester je v njem program, a ti, gospodarica moja, boš v njeni glavna točka...

A nič ni stalnega na tem svetu, tudi ljubezni se nam menja.

4.

Četrta ljubezni — miss Alžir, ki ugame vse.

Nisi me opazila, ko sem stopil v tvoj hram. Nisi me opazila, ko sem se vate zastrmel. Nisi me opazila, ko sem od ljubezni vzdrtel, od ljubezni do tebe. Kajti ti imaš z umazanim robcem zavezane oči, tako zahteva tvoja služba. Z zavezanimi očmi si uganila številko mojih čevljev in ko-

liko lukenj imam v nogavicah in kolika je številka mojega zastavnega listka. Razkrinkala si me do jeter, ne ene svoje skrivnosti nisem mogel skriti pred teboj, tu stojim takorekoč gol — sram me je do popka. Si res

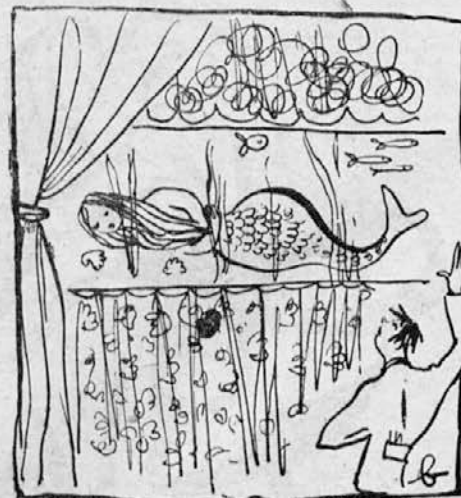
uganila vse? Ne! Vse premoženje bi dal, poslednjo srajco bi slekel s svojega ubogega telesa, da bi uganila še mojo najglobljo skrivnost. Da te ljubim...

A nič ni stalnega na tem svetu, tudi ljubezni se nam menja.

5.

Zadnja ljubezni — morska sirena Ilozja

Tu ležiš na morskem dnu. Morje je globoko 80 cm in dolgo 3 m, tako je povedal tvoj gospodar. (Po 2 din prodaja pogled nate.) Prvič sem prišel — še pogledala me nisi. Drugič

sem prišel — oči si obrnila vame. Tretjič sem prišel — nasmehnila si se mi. Prvič sem prišel — pogledal sem te. Drugič sem prišel — vzljubil sem te. Tretjič sem prišel — brez tebe mi ni življenja. (Vsak vstop stane 2 din.) O, dekle na dnu morja,

vse premoženje bom dal, poslednjo srajco bom slekel s svojega ubogega telesa, le da mi bo tvoj gospodar dovolil, da ležem k tebi v to hladno postelj. In ležala bova tu, odtrgana od pokvarjenega sveta, božal ti bom luskaste boke in skup bova cuzala školjke in lovila rake na dnu morja. (Morje je globoko 80 cm in dolgo 3 m)...

Nič ni stalnega na tem svetu, le moja ljubezen se ne bo menjala.

Klobuke, obleke, perilo, nogavice,
kombineže, dežnike itd.
nudi ugodno

konfekcijska trgovina

Jakob Lah
Maribor, Glavni trg 2

MARIBORSKA -- KRONIKA --

Presneta Goflja! Želiš si mira in ga iščeš vsepovsod. Odšla si na Gorenjsko, javljaš se iz — Benetk! Vem, miroljubna si, pa si zašla med — golobe. Jaz naj pa pišem, a?

— Mariborski teden smo imeli, festival smo imeli, kopico razstav in kar sedem hipnotizerjev. Srečo so napovedovali; za dva dinarja lepo bodočnost, za pet dinarjev še lepšo, za kovača — raj na zemlji.

— »Vi ste ušiva gospoda«, so nam dejali na festivalu Belokarnjci. Bolj glasno bi morali to povedati in dvakrat povdariti. »Naš Fronček je znorel«, je dejala mama s Ptujkega polja, v avgustu, v največji vročini si šiva Kurenta! To mi je pravil Žižek, ki je mesec dni pešal in lovil štajerske obrede. Za blagor naroda! Za svoj prazen žep zaenkrat še nič!

— Draga Goflja, si ti kaj slišala o temnicah? Veš, imamo več vrst temnic: fotografske temnice, jetniške temnice in še več drugih. Pa se zgodi, da kdo zgine in pride v temnico. V jetniško. Radi valute! Če hočeš vedeti še več, pa me povprašaj, ko se vrneš.

— Tradicionalnega vsakoletnega teka skozi naše mesto letos ni bilo, ker popravljajo Maistrovo ulico. Vidiš, tako mora žrtvovati tudi šport nekaj na oltar skupnim interesom.

— Kdo rojen prihodnji bo meni verjel, da nisem na tednu nobene zapel? Nihče? In drugim tudi ne! Pozno v noč je vinska poskušnja krepila glasove in mešala glave. Tobogan je neusmiljeno opravljal svoje delo, lajne so pele in jokale, prebivalci iz bližnjih hiš se pa pridušali na mile viže. Zdaj pa spe in počivajo.

— Pravijo, da so na M. T. sklepali najboljše kupčije žeparji s tujimi žepi. »Pozor pred žeparji«, so oznanjali napis. A oni? So praznili žepo zadaj.

— Ko se vrneš Goflja, boš našla vse pri starem. Celo gledališče, ki so ga nameravali popraviti. Opeko so spet odpeljali, ni več ne duha, ne sluha o njej, padel boš v stari milje in pisal kroniko namesto mene....

Skoraj zastoj dobite mične
ostanke vseh vrst blaga v

**Trpinovem
tekstilnem bazaru!**

Poizkusite z nakupom!

NA POLICIJI

— Sinoči so vlomili v moje stanovanje in mi ukradli trinideset stvari.

— Ali jih lahko opišete?

— Da, žlico za čevlje in igralne karte.

POKER

Trije igrajo poker. Neki kibic jih dolgo molče opazuje. Končno vpraša vljudno enega od igralcev:

»To igro bi se pa rad naučil. Kaj pomenijo ti štirje asi v vaši roki, gospod?«

OBZIRNOST

Bolniška sestra pogleda na pacientov termometer in mu pošepne preplašeno:

»To je najvišja temperatura, ki sem jo kdaj doživela. Toda ne bom vam je povedala, da se preveč ne razburite.«

KAVALIR

— Ali vam smem ponuditi dežnik, gospodična?

— Saj sploh ne dežuje.

— Nič ne de, jaz namreč sploh nimam dežnika.

V HOTELU

V hotel pride mlada dama in vpraša portirja:

»Gospod portir, ali lahko prenočim pri vas?«

Portir jo pogleda od nog do glave, potem pa se skloni z žarečim obrazom k njej in reče tiho:

»Oh, seveda, gospodična, to bo užitek zame!«

Vzgledi vlečejo

V grbu mesta Maribora je golobček čisto bel glavico navzdol poveznil in med stolpi obvisel.

A na gradu mariborskem je golobov milijon; divji so in ni jim znano — kaj čistost je in bonton.

Mojster Baš kraljuje v gradu, čisti freske, snaži kipe in podi golobe s strehe — Kanec pasti zna vsak hip!

V grbu mesta Maribora se golobček razjezi in — po vzgledu živih bratcev — še on svoje naredi.

PEPČEK ŽE VE

Pri Korenovih poslušajo radio. Napovedovalec pravi: »Čez dve minuti nadaljujemo s programom.«

Pepček se prebrisano nasmehne in vpraša mamo: »Mama, je moral iti lulat?«

PRI KOSILU

Gospod Jože Peresnik, prestojnik pisarne, se je do siteda najedel in žena mu prinaša na mizo črno kavo:

»Mica, drugič mi ne skuhaj tako močne kave! Včeraj nisem mogel v pisarni niti zatisniti očesa.«

BOG VEDI ZAKAJ?

»Zakaj se pa vaši otroci venomer jokajo?«
»Bog vedi, zakaj?« Saj jih zmerom tepem, da se ne bi, pa nič ne pomaga!«

Odmev Mariborskega tedna

Pozno ponoči zazvoni telefon. — Zdravnik skoči iz postelje, prime naglo slušalko in posluša:

»Halo, gospod doktor, prosim Vas, pridite takoj k nam! Da! Margareta Peteršiljček, Gosposka 13. Nujno je, pridite takoj!«

»Kaj se je zgodilo, milostiva? — Razložite mi vendar —«

»Gospod doktor, to je strašno! Moj mož je prišel danes sedem minut po polnoči z Mariborskega tedna. Ko sem mu povedala, da bi lahko preje prišel — saj me poznate, gospod doktor, da se ne smem razburjati — pa me je prišel zmerjati, da Vam tega ne morem ponoviti. Bilo je strašno, grozno. Take reči je pravil, da se še sedaj vsa tresem!«

»Pomirite se, milostiva, zelo ste nervozni. Radi tega mi vendar ne bo treba priti v Vam. Saj še imate zdravilo, ki sem ga Vam zadnjič predpisal proti nervoznosti. Malo broma vzemite in uspavalni prašek, pa bo vse spet dobro!«

»Gospod doktor, saj meni nič ne manjka. Moj mož...«

»Kaj je vašemu možu?«

»Iz nosa mu teče kri, glavo ima vso deformirano in najbrž je tudi eno rebro strto.«

VROČA MOLITEV

Mala Jožica moli: »Ljubi Bogec, lepo, lepo prosim, napravi Zagreb za glavno mesto Jugoslavije!«

Mama jo sliši in začudeno vpraša: Jožica, zakaj pa tako čudno moliš?

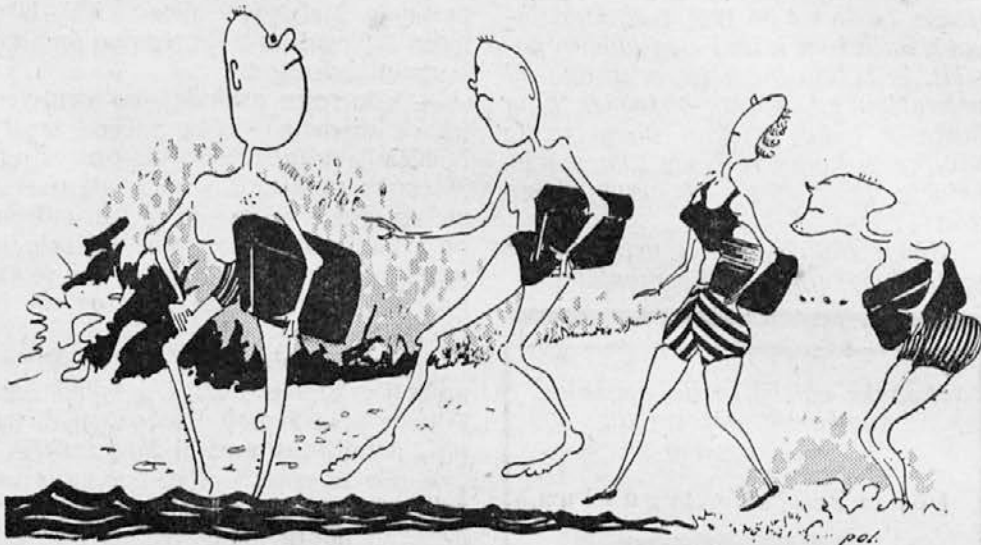
Jožica: »Danes smo imeli šolsko nalogo in napisala sem, da je Zagreb glavno mesto Jugoslavije.«

PRI ZOBOZDRAVNIKU

»Gospod doktor,« je zastokal pacient, »izdrli ste mi napačni zob.«

»Nič ne de; počasi pride tudi pravi na vrsto.«

Mariborski plavalni klub

še nima lastne kabine. K sreči je v bližini bazena dokaj grmovja, pa si dečki pomagajo z aktovkami. Po prvih rekordih pa dobijo tudi kabino.

Ob zbirki „Bog umira“

»Pesniku«

Ljubi Bog bi res umrl,
če bi pesmi Tvoje bral.
Cvetka, s tem ne boš prodril;
mar bi za gor o ostal!

Ilustratorju

Kaj je zel in kaj plevel,
dobro ločiš, moj Šušmelj?
Morda dober si slikar;
v linorezih si — šuš m-ar.

Blagohotnima kritikoma

Novinarja dva sta se zbrala
in kritiko eno spisala.
Zakaj to storil je ta par?
Ker Cvetka je pač — novinar.

P. s.

Ne sme motiti Vas naglas,
ki tukaj res ni zgolj v okras:
Zagorski piše »novinar«,
če zmanjka rime na — žandar.

B. Č.

Gozdovnik

Popusti posvetno rabo
Ivan Rob in gre v goščavo,
tam žgolet nam bo v zabavo,
svoje pesmi vzel je sabo!

Pesmi poje blagoglasne,
zliva tu jih v kravje kore,
od prihoda zlate zore,
dokler solнца luč ne vgasne.

Taborišče v temi tone —
sam - restant - stoji na straži,
ko pa vroče solnce praži,
taborno menažo kolne.

On že trideset pomladi
zbira ptičke mladokljune,
jim prebira svoje strune,
tu jih novih pesmi vadi.

V GLEDALIŠČU.

Ravnatelj igralcu: »V ljubavnem prizoru ste vse preveč mrtvi, v prizoru pa, ko umirate, preživahni.«

Igralec: »To je vpliv plače. S tako plačo ni mogoče ne živeti in ne umreti!«

Karo ♦ čevlji

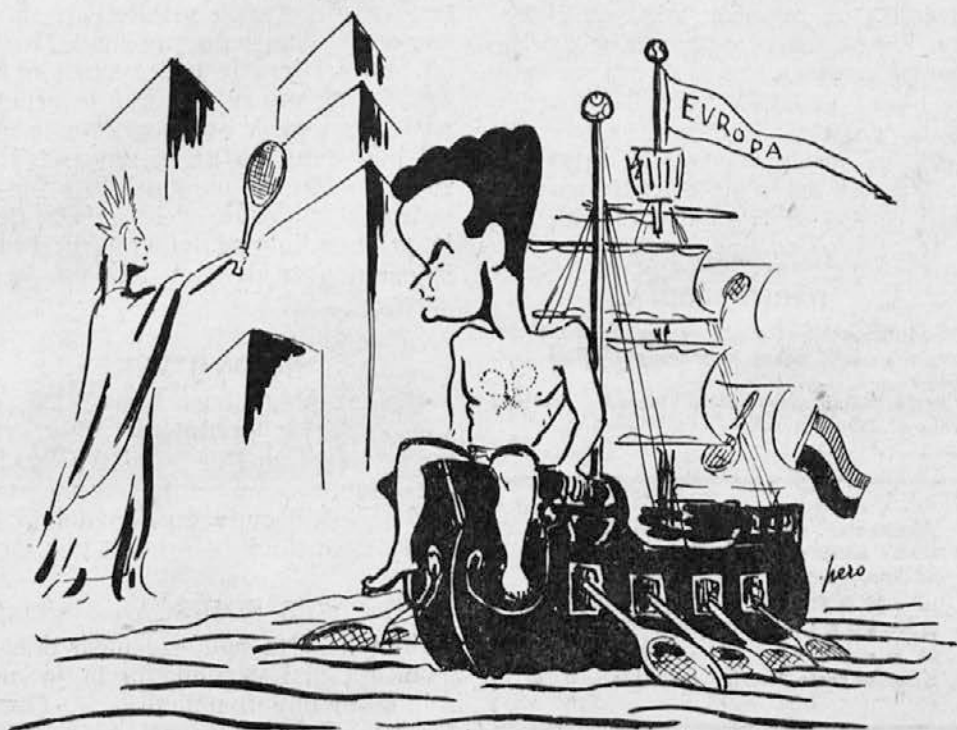
Maribor

Gosposka ulica števil. 13

Bogata izbira

Zmerne cene

KOLUMBUS 1939

je s tenis-žogo odkril Ameriko

Kamilova prva in zadnja ljubezen

Kamilo bil je samski fant, dobričina, pravičnik, brezhiben ni mu mozeg bil, pač pa je bil devičnik.

Že kot vojak Kamilo bil je lilijska posadke, čeprav dobival je i on erotične popadke.

Se vrnil nedotaknjen je in šel v državno službo in radi nje zahajal je v vegetarinsko družbo.

Vendar Kamilo sanjal je, da kmalu dan napočil bo, ko se bo s prečisto vso devico poročil.

Nekoč zazrl dekletce je, kot angel je hodila, v nebo zavila je oči, ko da bi le molila.

Šel dvajsetkrat je mimo nje, potem se je predstavil, rdeč ko kuhan rak jo je ves jecljajoč pozdravil.

Nato sta sedla kar na klop sred bučne promenade, držal se fant je za srce, da v hlače mu ne pade.

Mu deva govorila je, da je vsa idealna, da ji na moč odvrtna vsa je vsaka misel kalna.

Da tekla ji življenjska pot je zmeraj strogo npravno, da v borbi za vse vzvišeno ima preteklost slavno.

Odprl Kamilo je oči, smejal se je medeno, in vzdihnil je: »Prav tako rad imel bi jaz za ženo!«

Pobožala ga je z očmi in tudi z roko malo: »Vi ste moj tip, zato ne vem, kako se bo končalo!«

Končalo pa se srečno vse v Kamilovi je sobi, utonil je deviški fant v ljubezenski sladkobi...

Ko se zdanilo zjutraj je, se blaženo je jokal, saj prvič se pošteno pač ljubezni je nalokal.

Oblčil se je v sanjah ves: »To bo idealna žena, takoj se bom poročil z njo, ker taka ni nobena!«

Imel bom z njo cel kup otrok, kar vsako leto dvoje, odrekel se zaradi nje bom vsake družbe svoje.

In razen kisle vode pil kaplje ne bom nobene, zvečer ob osmih ležem spat, seveda poleg žene!

Tak sanjajoč je htel na zrak, da duša se navžila bi jutra se, a prav tedaj se deva je zbudila.

Ujela ga za škrice je: »Takšna je tvoja praksa? Od tui, pui n i v k, slo i n, l v r o j e n o a - l o k s a!«

D. Goflja

Izpod Kanavank

NEKAJ UGANK

Zakaj se hvalijo gospodje iz kašte, da imajo kakšno stvar za nekaj para cenejšo? — Zato, ker ne marajo povedati, da so odpravili novoletne procenke konzumentov, dividende očetov delničarjev bodo pa ostale.

Kdaj lahko postaneš idejni nasprotnik organizacije? — Če ji prej olajšaš blagajno, člane pa osrečiš z dolгови.

Kdaj se delavskega voditelja poloti avtomobilska strast? — Kadar tako uspešno vodi organizacijo, da lahko spravi vse svoje pristaše v en sam avtomobil.

Kako novopečeni delavski vodja pokaže svojo brihtnost? — Tako, da svari gasilce, naj nikar ne uporabljajo minimaxov, ker je v njih benzin.

Kdaj se vrne nekaterim delavska zavest? — Kadar padejo z mojstrskih mest in ne kuhajo več apna, temveč prekladajo opeko.

Kdaj pridejo naši učitelji v škripce? — Kadar mislijo, da bodo otroci obdržali javne zapovedi za tajnost.

Kdaj avanzira pokrajinski vodja v centralnega? — Kadar se za špas vpiše za inženirja.

Zakaj uporabljajo nekatere ženske lizol? — Za preganjanje hudiča, ki se jim prikaže, če se napotijo v Ljubljano.

MALI OGLAS

Iščemo finega gospoda, lahko je tudi hotelir, za veriženje z valutami in prekupčevanje z dušami. Znanje tujih jezikov je potrebno, slovenščina ni obvezna.

MEDNARODNI AVTOMOBILSKI TEKMOVALCI

pošljejo jeseniški občini spominsko ploščo SMRTNA PREIZKUŠNJA, da jo vzida na vogal Tršanove hiše v znak hvaležnosti, da ni bilo tu nobene smrti.

ŽALOSTNI OBRAZI KOVINARJEV pričajo, kako jih tare odhod najbolj zaslužnega tovariša Albina Gasarja. Praviijo, da je ganjen tudi Albin in se bo kovinarjem oddolžil s svečanim spisom »Moje usluge in zasluge«.

Šale za velike in male

DOBRA GOSTILNA

Gost: »Kakšna gostilna je to? Nimate več juhe, nimate več zrezka, nimate več pečenke, nimate več salate. Prinesite mi moj klobuk.«

Natakar: »Obžalujem, tudi tega ni več.«

OGORČENJE

Gospodična Metka je planila z divana, kjer jo je našel spečo Milan. »Kakšna nesramnost!«, je vzkliknila ogorčeno, »kako se me upate v spanju poljubiti?« »Oprostite mi,« se je opravičil Milan. »Skušnjava je bila prevelika. Nisem se mogel premagati in v vroči ljubezni do vas sem vam ukradel poljub.« »Lažete predrzneš,« je zavpila Metka. »En poljub pravite? Deset sem jih naštel predno sem se zbudila.«

POUK O VLJUDNOSTI

Učitelj: »Kadar se poslovi gost v našem stanovanju, ga spremimo do vrat. Zakaj storimo to Tinče?«

Tinče: »Da se prepričamo, če je zares odšel in da zaklenemo za njim vrata.«

RESNIČNA ZGODBA

K starešini nekega okrajnega sodišča blizu Ljubljane je prišel znan kverulant Bedrač in se nad dve uri pritoževal o krivicah, ki se mu baje gode. Starešina ga je potrpežljivo poslušal. Slednjič pa mu je rekel: »Bedrač, vi samo sitnarite. Vrag vas vzemi.« »Tudi to sem vam hotel reči,« mu je odvrnil Bedrač, »pa se nisem upal, ker bi me zaprli.«

ODLOČEN MOŽ

»Božo, ali se še kdaj prepiraš s svojo ženo?« — »Nikoli. Kadar me začne žena zmerjati in zbadati zakričim odločno: Ti-ho! in — molčim.«

ČUDNO VPRAŠANJE

Atek, bral sem, da je latinščina mrtev jezik. Zakaj pa jo ne pokopljejo?

OBZIRNOST.

Tujev pride v vas in se ustavi pred gostilno, iz katere je slišati silno razsajanje. »Kaj pa je?« vpraša gospodinja. Gospodinja: »Nič posebnega! Župana bodo vrgli na cesto, ker se ne marajo vpričo nje pretepavati.«

ALI JE ČLOVEK IZ OPICE?

Profesor: »In tako je Bog ustvaril človeka...«

Dijak: »Prosim, gospod profesor, meni je očka pravil, da smo izšli iz opice!«

Profesor: »Možgane, ali šola in znanje se ne moreta ozirati na vaše rodbinske zveze.«

GRAMOFON.

Slavnega iznajditelja Edisona je nagovoril časnikar: »Tako, vi ste tisti, ki je sestavil prvi gramofon.«

»Ne, motite se,« je ta mirno odgovoril. »Prvi gramofon je nastal davno pred tem iz moškega rebra.«

GLEDALIŠKA RAVNATELJA

Na trgu se srečata ravnatelj mestnega gledališča in ravnatelj lutkovnega gledališča. Pogovarjata se o igrah in drugih stanovskih zadevah. Slednjič reče ravnatelj mestnega gledališča svojemu tovarišu: »Kako si srečen! Res, zavidam te!« »Zakaj?«, ga vpraša ravnatelj lutkovnega gledališča. »Ker lahko svoje igralce po predstavi obesiš,« se je glasil odgovor.

IZPRED SODIŠČA.

Sodnik priči: »Ko sta se obtoženca obde- lovala s stoli, zakaj ju niste poskušali umiriti?«

Priča: »Saj sem hotel, ampak tretjega stola ni bilo pri roki!«

Ako se slačš ali-
blaciš, kadar greš
na kopanje, misli
na „MARA“
pletanine
M a r i b o r
Koroška cesta 26

Če si žejen ali
lačen, če želiš
sonca, zraka, za-
bave ali razve-
drila misli na
„Griž“ (Oset)
pod Urbanom

IZ IZKUŠNJE VEDO

Roza Feron je bila v Napoleono- vili časih slavna igralka, toda slo- vela je tudi po svojih ljubavnih do- godkih. Nekoč je nastopila v hlačah in nek gledalec je rekel:

»Stavim, da jo ima polovica ob- činstva res za moškega!«

Njegov sosed pa je odvrnil:

»Druga polovica iz izkušnje ve, da

»Očka, povej no, zakaj pravijo, da so ženske slabši, moški pa močnejši spol?«

»Poslušaj, sinko. Slabši spol je dostikrat močnejši spol zaradi sla- bosti močnejšega spola do slabšega spola.«

KAJ JE KOMPROMIS

Če bi si mož rad kupil motorno kolo, žena pa še prikolico zraven in se naposled zedinita za otroški vo- ziček.

SMRČANJE

»Ali še vedno smrčiš kadar spiš?« »Da. Zadnjič sem smrčal tako gla- sno, da sem se zbudil.« »Pa pojdi v drugo sobo, da te smrčanje ne bo motilo.«

V ŠOLI

Profesor razlaga: »Cezar je vstal in rekel zbranim senatorjem (med- tem opazi v zadnji klopi nered): Vi capini tam zadaj, niti za trenutek ne morete držati gobcev.«

SREČA

»Pomisli,« je pripovedovala Ko- renova Mica svoji prijateljici, »kak- šno srečo ima vedno moj mož. Ko je bil star tri leta je padel skozi okno. Zgodilo se mu ni nič, ker je priletel na kup gnoja. V sedmem letu je pri- šel pod avto, pa ga ni povozil. Po- zneje je streljal nanj nekdo s puško ne da bi ga zadel...« — »Da, da,« je pripomnila prijateljica, »in sedaj je oženjen že dvajset let, pa še ni umrl.«

SREDNJI VEK

Ona: »V »Jutru« sem čitala, da so ženske v srednjem veku rade uporabljale umetna sredstva za le- potičenje.«

On: »Nič čudnega. To delajo še sedaj, ko pridejo v srednji vek.«

S SODIŠČA

Sodnik: »Na ulici ste našli denar- nico. Ali niste vedeli, da bi jo mo- rali takoj oddati policiji?« — Obto- ženec: »Takoj sem šel na policijo, pa tam ni bilo nikogar!« — Sodnik: »Vsaj naslednji dan bi bili oddali denarnico!« — Obtoženec: »Takrat je bila že prazna!«

VOŽNJA V MARIBOR

Nek potnik se je ustavil v vaški gostilni in vprašal gostilničarja: »Ko- liko potrebujem do Maribora, če se peljem v vozu z dvema konjema?« »Dve uri,« mu je odvrnil gostilničar. »Če pa bi vpregel štiri konje, kdaj bi prišel?«, je vprašal potnik dalje. Gostilničar je nekaj časa premišlje- val; nazadnje pa je bleknil: »V eni uri!« Pogovor je slišal nek gost in rekel potniku: »Veste kaj? Vzemite kar šest konj, pa se Vam ne bo tre- ba voziti, boste že kar v Mariboru.«

DEDIŠČINA

Učenec vpraša učitelja, kaj je de- diščina. Učitelj mu razloži: »Dedi- ščina je taka reč, ki jo je imel tvoj ded, nato tvoj oče, naposled jo dobiš še ti.«

»Razumem, to so moje hlače!«

NOVI ŽUPNIK

se je namenil, da obišče svoje fara- ne. Pred neko hišo opazi starčka s častitljivo brado. Vpraša ga: »Očka, koliko ste pa že stari?« — »E, o sv. Florijanu jih bom 95.« Župnik se za- čudi in pobara: »Kako ste le živeli, da ste se prikopali do tako visoke starosti?« »Pil nisem in tudi kadil ne! Pa kaj moja starost. Imam bra- ta, ta jih pa šteje že čez 100.« — Župnik: »Ali bi lahko govoril z njim.« — »Danes bo pa težko. V seniku spi pijan kot krava!«

Zbogom!

*Adijo, pa zdrav nam ostani,
popelji se tja v Beograd,
ko stoži se ti po Ljubljani
pa pridi kedaj gostovat.*

Skrivnostna odkritja

o nekaterih naših slavnih romanopiscih

— Zakaj kritiki tako neusmiljeno krešejo »Študenta Štefana«?

— Ker ga je napisal Kresal.

— Zakaj Bratko Kreft še zdaj ni dokončal romana »Mesto ob kanalu«?

— Zato, ker bo to roman o Ljubljani in Ljubljanici, pa še ni utegnil preštudirati zgodovine regulacije Ljubljane.

— Zakaj je Pregelj precej utihnil?

— Ker je svoje dni priporočal Tavčarju, naj nikar več ne piše, ko je že petdeset let star. Zdaj pa jih ima tudi Pregelj že toliko.

— Zakaj je roman Voranca Prežihova »Požganica« tako uspel?

— Zato, ker se Prežihov ne udeležuje kavarniških literarnih bojev.

— Zakaj piše Slodnjak spet velik roman? Zdaj o Levstiku.

— Zato, ker je ostal živ, četudi ga je Kozak obglavil. Predvsem pa zato, ker

je Ciril Vidmar njegov prvi roman o Prešernu dobro prodajal.

— Zakaj še ni na svitlem Ingoličev roman »Splavarji«?

— Zato, ker še ni priplaval iz tiskarne.

— Zakaj Miško Kranjec ni vozil svojih romanov za banovinsko nagrado?

— Zato, ker ima v žepu nagrado mesta Ljubljane in zato, ker

— Zakaj niso vsa dela naših literatov prvovrstna?

— Zato, ker je dobre romane lažje čitati kakor pa napisati.

Satyrusovi epigrami

KULTURNA MATEMATIKA

(Tinetu Debeljaku.)

*Vseeno je, kje mož za nas Slovence
zajel prelepe Večne je studence! —
Bolj važno je, da se je spravil z —
Bogom ...*

*Zdaj štejemo lahko ga — k svojim
krogom!*

Sodobni mirotvorci

*Mi smo za mir in za vesoljno spravo,
če misli vsak samo bo z našo glavo!*

TUDIDEMOKRAT

*Čeprav po letih moj junak še mlad je,
postal v politiki je mož brez posla;
in da dokazal bi, da demokrat je,
je s konja spretno predsedal na —
osla!*

Nasvet

*Čemu pa bo hrbet nam raven? —
Ponižno k tlom se, bratec, skloni,
pa mož boš cenjen, mož boš slaven
na severu in na zatoni!*

Kriza v teatru

*Kaj boš z lirikom v teatru
in njegovih sanj čobodro? —
Bolj razumno bo in modro,
če predaš v roke ga —*

Mi

*Mi pa smo od take baže:
Sreča nam nikdar ne laže!
Bodi spredaj ali zadaj,
ko ti horoskop pokaže,
takrat spretno s stola padaj,
pa sedel boš večno v — vladi!*

Večni jezdec

*Tak sem, kakor piha veter:
enkrat Pero, drugič Peter!
Meni prav je vsak režim,
da le v sedlu jaz sedim!*

Vprašanje

*Mar res za šalo Šali šale uganja,
misleč, da si zasluži spomenik,
če pisal svoja liriska modrovanja
nam v pesmicah brez vejic bo in pik?*

Kdo sme v nebesa

Miha je umrl in prišel pred nebeška vrata. Ponižno se je priklonil vratarju Petru in hotel iti naravnost v raj. »Stoj, prijatelj,« mu je zaklical sv. Peter, »ali imaš dokaze, da si se že na zemlji spokoril za svoje grehe.« »Seveda,« mu je odvrnil Miha, »bil sem oženjen.« »A tako,« je rekel Peter, »potem si imel res hudo pokoro. Kar pojdi notri.« Vesel je odšel Miha skozi odprta vrata. Takoj za njim je prikorakal pred nebeško kraljestvo Jaka, ki je dobro videl prejšnji prizor. »Počakaj!,« mu je zaklical sv. Peter. »Ne bodi predrzen in pojdi najprej v vice, da se spokoriš.« »Oho,« je vzkliknil Jaka, »zakaj pa je smel oni pred menoj naravnost v nebesa?« »Revež se je dovolj spokoril, ker je bil oženjen,« ga je poučil sv. Peter. »No, jaz pa sem bil celo dvakrat!« — »Kaj dvakrat si bil oženjen?«, se je razvnel nebeški ključar. »Potem pa celo ne smeš iti v nebesa, ker — norcev pri nas ne potrebujemo.«

NI TREBA ZAPISATI

Župan: »Ti si bil torej priča, ko je govoril Miha v večji družbi o meni razne nespodobne reči?« — Peter: »Da, bil sem.« — Župan: »No, kaj pa je rekel na primer?« — Peter: »Med drugim je rekel, da je župan največji osel v občini in da nam da to zapisano, če mu ne verjamemo.« — Župan: »Ste mu rekli, naj vam to zapiše?« — Peter: »Ne, gospod župan, saj smo mu itak verjeli.«

Amen

*Se kmečko ženšče tam pred kipom
vstavi,
da reče sebi grajo, ali hvalo
je mólznico kar s sabo pripeljalo,
v naročju dete, snop, otavo kravi.*

*Kmetica opazuje kip pri glavi,
žival, plenice, snop ošine malo.
»Za božjo voljo, kakšno sem zijalo,
in ...«*

*Kaj rekli bi Ljubljančani prevzetni,
gospé simbol bi dali vaški poti,
takó se kmetu v glavi še ne moti.*

*Smo hribovčki umetnosti dovzetni,
da paše Valvazorju mestna dama,
kmetica vasi, dete, vol in slama.«*

JEZA

Gospodar pride s polja domov in najde hlapca, ko spi v senci pod jablano. Jezen ga zbudi in zakriči: »Hej, Janez! Ti bi bil rad gospodar v moji hiši? No, neumen si za to zadosti.«

Cesar in klobase

(Iz rajne Avstrije)

Zdaj poteka dvajset let, ko so na cesar-ski Dunaj pripeljali prve ranjence in jih je prišel tolažiti sam cesar Franc Jožef I. Njegovo apostolsko Veličanstvo je hodilo od postelje do postelje in vsak ranjenec, ki je mogel govoriti, je povedal svojo željo, da mu jo cesar izpolni. Z Nemci in Madžari se je cesar lahko pomenil, ko je pa prišel do našega Janeza z obvezano glavo, se skraja nista nič kaj razumela, četudi je bil Franc Jožef tako rekoč mili oče slovenskega naroda. Janez pa sprva tudi ni vedel, kaj naj od cesarja poželi, potem se mu je pa zasvetilo v obvezani butici in je rekel, da bi rad klobaso, dolgo od levega do desnega ušesa. Cesar tedaj še ni prišel na kant in je za eno klobaso še zmeraj premogel denarja. Janezu je hotel posebno ustreči, da si zagotovi hrabrost 17. pešpolka, in je ukazal, naj prinese meter. Ubogali so ga in cesar je sam hotel izmeriti, koliko je od Janezovega levega do desnega ušesa. Janez je pa povedal, da ima cesar prekratko mero in ko je hotel vedeti, zakaj, se je Janez prav po kranjsko odrezal:

»Levo uho imam s seboj, desno pa pošlčite v Galicijo.«

Cesar ni maral v Galicijo, še predno je bilo vojske konec, je šel raje v nebesa. Janez pa živi še dandanes, le naglušen je in to rad pove, da je morala Avstro-Ogrska na kant, ko cesar ni držal svoje besede.

Gora ni nora

Nič včeraj še slutila nista, da sploh še kaj poznala bosta. Vsaksebi srečno sta živela kot ptiča v zraku. Sama, prosta.

Nič hudega sluteč podala sta se nato na vrh Triglava, vsak s kraja svojega sam samcat, telesno in duševno zdrava.

Nesreča nikdar ne počiva, najmanj na strmih planinah! Tak tudi onadva spoznala sta se na triglavskih višinah.

Sta danes že ljubavno besna in nezakonske sreče polna, - ker Amor mlado moč fentuje - telesno in duševno bolna.

In preden dobro se zavesta, kak župnik ali arhidijakon brez milosti — o zla usoda! — pritisne ju kar v sveti zakon.

In jutri tisti dan napoči, ko k njima to spoznanje pride, da gora ni zares nič nora, da nor je le, kdor gor zaide...

V ŠOLI

»Francé, kdaj je najprimernejši čas za trgiranje jabolk?«

Francé: »Takrat, ko ni gospodarja v bližini!«

VEČNA LJUBEZEN.

Ali pojdeš z menoj v kino, Danes igrajo »Večno ljubezen!«

»Žal, ne morem, samo dve uri sem prosta!«

»Čisto prav! Več ko dve uri »Večna ljubezen« tako kot tako ne more trajati.«

UBOGI PREDNIKI.

»Kako so mogli naši predniki živeti brez brzjava, telefona in radia?«

»Saj niso mogli, zato so pa umrli!«

IZ DOBRODELNE KUHINJE.

Predstojnik: »Otroci, kdor bo pojedel največ krompirja, bo dobil največji kos mesa!« In so se vsi vrgli na krompir ko volkovi.

Predstojnik zadovoljno: »No, kdo se je najedel krompirja do sitega?«

»Jaz!« so se oglasili vsi.

»No, prav, potem pa meso ostane za jutri,« se je namuzal predstojnik.

Ekspozitura

oficirske zadruga in
splošno krojaštvo

**VOJSK
MARIBOR**
Slovenska ul. 28

Moja pot v Penetke

(La mija polomija a venecija.)

Šolska naloga. Na svitlo obelodanil
Danilo Goflja.

»F penetke špansire, potem pa morire« je jako izobražen in prekrasen latinski pregovor, ki je tudi na mojo osebnost vedno jako vplival in delal sploh pozantem ftis. Tudi mili slovenski pregovor »tu gor se fsed, pa boš videl penetke« je bil name zelo učinkovit in sem se tako tudi ravnal: fsedel sem se na vlak, sicer ne preveč po predpisih, in sem videl penetke.

Moj ljubljeni ata je vzel sabo tri litre vina, tokumente, ki niso bili f redu in spremeljevalca f obliki svojega nadbudnega sina, o katerem trdijo, da sem to jaz. Potem je bila z nami še neka stara devica, ki se jako rada gunca f gondoli in pridružila sta se še dva jako zaljubljena slovenca ženskega in moškega spola. Tako smo šli v citronovo deželo trije normalni človeki in en zaljubljeni parček.

Najprej smo se peljali skoro četrt ure skozi tunel in se je zaljubljeni slovenec jako iritiral in je dejal z krilato besedo, da je jako velika svinjarija, da f tunelu gori luč. Tunel, da je bog zato ustvaril, da je tema f vlakcu. Na prvi postaji smo že zagledali talijanske uniforme. »E, to so talijani!« f i. »Potem smo se peljali do Svete Lucije. Tam smo radi previdnosti, ki je včasih mati modrosti, vun stopili in zavživili prvi zajtrk v antični Deželi. Moj ata, ki je medtem že popil jugoslovensko vino in je bil zato spet žejen, je naročil pol litra kiantija. Popil je prvi kravji požirek, za ostalo količino pa je izustil, da jo naj kar izlijejo na

narezano ekstravurst in naj pridenejo še malo olja. Potem je prišla bridka ura, ko je moral plačati račun in mu je to sporočil krčmar z besedami »Venti«. Moj ljubljeni ata pa je razumel »tokumente« in je fsled tega dejstva takoj dobil polne hlače. Hitro je položil na mizo 30 lir in jadrne odbrzel na neki aftobus, ki mu tam pravijo »Kore-ra«. Spotoma mu je počila pesniška žila, ki jo je podedoval po meni in je zbesnil jako učinkovit epigram f sledeči obliki:

»Santa lučija
vino je pomija,
vse skup polomija,
Santa lučija!«

Moj ata je s tem jako obogatil talijansko antično kulturo, posebno ker spada že sam dolgo med antike. »E, us e toj orl...« f i. »Ni preteklo tri četrt ure, smo bili v gorici. Tam so imeli obletnico dneva, ko so taljani mesto noter vzeli. Na gradu je bila jako velika fešta in so bili vsi človeki in tam viseči lampjoni jako okrogli. Seveda smo konstituirali, da je tudi tam, kot pri nas, najti več barab po mestih, kot pa na deželi. Zato smo imeli jako veliko napora f pogledu tolmača, to pa radi latinščine, ki jo moram obvladati jako odlično, zlasti zato, ker me čaka še pokravljajni izpit. Vendar pa nisem mogel učinkovito nuditi svojo prvo pomoč, ker so nekatere taljanske besede jako zavite. Tako je bilo: moj ata je nenadoma občutil jako neodoljiv pritisk f svoji konstrukciji pod hrbtom. Mencal je jako razločno in pozval z migom svojega desnega kazalca natakarija. Natakari je moral še preje službeno fšcipniti natakarijo v gomolec, nato pa je z hitrostjo četrt kilometra na uro pribrazil k ateku. Atek mu je z mencanjem kazal in z besedo takole obelodanil: »Šjor, kjer stra-

nišče?« Natakari ni razumel. Nadaljni monolog je bil v jako dramatični obliki takšen:

Ata (natakariju): Stranišče?

Natakari: (Ga gleda.)

Ata: Zahod?

Natakari: (Ga gleda.)

Ata: Abort??

Natakari: (Ga gleda.)

Ata: Pisiore???

Natakari: (Ga gleda.)

Ata: (Nič več ne govori, ker je bilo že prepozno.)

Natakari: (Je opazil in tudi drugače dognal, kje je ljubega ateka tiščalo.) A, kabinete? Dort ist!

Tako sem na podlagi atove tragedije empirističnim putem izvedel kaj je »kabinete«.

Nato je moj atek rekel, da polne hlače pomenijo srečo in da naj kar krenemo po beli cesti f penetke, kot pravijo taljani, »f Bele venecije«. Cela družba je komparativno zasedla neki taksi, ki je nosil ponosno ime »fijat«. »Fijat« se pravi takemu aftomobilu zato, ker reče človek šofarju, ko brzi z brzino 120 kilometrov proti kakšnemu kamnu: »Fijat voluntas tua!« F taksiju je stara devica takoj zaspala, ker je že mislila na guncanje f penetkah, zaljubljeni parček je našel jako dober izgovor, da se mora stiskati, ata je postajalo vsakih pet minut slabo zato, da je lahko pil konjak, jaz pa sem vžival naravnost prekrasne asfaltirane pokrajine. Drveli smo mimo največjega evropskega vojaškega pokopališča v rede-pulji, kjer spi okoli 160.000 vojakov n... Po poti skozi novo Deželo smo srečavali vedno več oslov, kar me je jako spominjalo na naše promenade. Šli smo skozi gradiško in stare afstrijske meje pri celulojdnih fabriki v červinjanu naprej za svojim ciljem. Prišli smo mimo neke gostil-

Iz Trbovelj

JAJČNI JUNAK

S konjem prijahal
je v kino junak,
ki Špancem napolnil
s smodnikom je zrak.

Dolgo ni jahal,
je jajce dobil
in se za vselej
Trbovcem je skril.

Pri kinu »nemešanje«
mnogim je všeč,
zatorej žurnalov
ne bo takih več.

PREFRIGAN ŽEPAR

je ono nedeljo na vožnji proti Zidanemu mostu videl v Trbovljah vse polno ljudi in je izstopil zaradi »posla«. Po sreči je obrnil kakih petdeset žepov in ni spravljal skupaj za dober obed. Jezen je spoznal, da rudarji pri današnjih plačah niso stranke zanj, zaklel je in dejal: »Naj še naprej hudič Trbovlje trese, jaz grem na boljše!« In se je odpeljal s prvim vlakom.

ČUDEN PATRON

Ker diplome ni dobil,
se pred slavnostjo je skril.

Kinč nebeški

UKRADEN PATENT

Prišel je na Bled tujec, z odprto glavo in lepim avtomobilom. Vozaril se je sem in tja, se popeljal tudi skozi Gorje čez Poljane pod Smrkovo babo. Tu ga je prišla žeja, pa mu prebivalci naselja pod Smrkovo babo niso mogli postreči z vodo, ker jim gorjanska občina še ni postregla z vodovodom. Potožili so mu, da delajo pokoro, ker niso dali županu svojega zaupanja, Tujec se je odpeljal po klancu navzdol, ugledal je Savo in toliko, da ni utonil v njej. Računal je, da bo čez Savo most na ono stran, pa ga ni bilo. Zavil je na desno in se pripeljal skozi Blejsko Dobravo skoraj do Vintgarja. Spet ni mogel nikamor. Bil je žejen in se mu je spet zahotelo vode. Dobravci so odprli vse pipe in nakapali zadnji kozarec vode tisti dan. Tožili so tujcu, da stane novi vodovod vsakega Dobravca poldruga jurja, vode je pa premalo. Tujec je obrnil avto in popihal. Med vožnjo je zagledal veliko jeseniško fabriko, vozil je kar naravnost, vendar ni spregledal napisa:

Za avtomobilski promet nesposobna pot — Uprava občine Jesenice.

Zavrl je voz in se popraskal za ušesi. Bil je na mestu, kjer bi poprej kmalu zavozil v Savo. In ker je bil mož reda, je odvozil nazaj pod Smrkovo babo in se odpočil pri konjederu, kjer je že videl proti Bledu. Kmalu ga je zmanjkalo in zdaj nadleguje

mednarodni patentni urad v Ženevi z izumom, ki pomeni pravi prevrat v gradnji mostov in cest. Če bo izum patentiran, bodo poslej v tistih krajih, kjer ni denarja za sposobne ceste in nove mostove, postavili napise kakor jeseniška občina (četudi na ozemlju gorjanske občine), in si tako prihranili milijone ter se rešili nadležnih tujcev.

Pri tem se bo pa ponovila žaloigra vseh genialnih izumiteljev, ki so bili za svoje izume grdo opeharjeni.

Iz Kranja

NEPROSTOVOLJEN HUMORIST

Pokupil sem vse »Tote liste«, preklel te lačne žurnaliste, ker ne spoštujejo časti, ki se z denarjem pridobi.

UGLEDNI MEŠČANI

in ves naš pisan kulturni svet, vse pogreša boksarskih in rokoborskih tekem. Gospodje, ki jih ne vidiš na kulturni prireditvi, niso zamudili nobenega večera in so bolj sopli kakor sam črni orjak. Za tega pravijo, da je bil najbolj zasopljn pri svojih prijateljicah, ki so zelo navdušene, da je tudi v Zagrebu prvi med prvimi. Ker ga ni tu, se zelo širi moda črnih očal, kajti z njimi vidiš tudi v manj postavnih domačinih — črnuhe.

ne, kjer je bilo napisano »oštarija ala pače«, kar je v slovenskem prevodu »oštarija pri miru«. To je name napravilo jako mogočen ftis, ker so se pred oštarijo metali in bunkali, da je kar perje frčalo in so čreva visela na plotovih. Zraven so pa kleli z tako bogato izbiro, da bi pred njo lahko še madžari in srbi klobuk dol vzeli. Takrat mi je prišlo na misel, zakaj nimajo po olimpijadah tudi preklinjanje za predmet. Bi vsaj srbi-janci tudi enkrat lahko odnesli prvo nagrado ali pa kakšen bokal. Med takšnim filozofičnim premišljevanjem nas je avtomobil vedno bolj zanašal med balme in pomaranče. Ceste so skoro lepše, kot pri nas v jugoslaviji, ker ne štedijo toliko z kamenjem. Kmalu smo približili v okrilje krajev bivše svetovne vojske in sem se z bridko kolečino v srcu spomnil na to veliko Gorje: na krušno karte, na teto Klotildo, ki je f svetovni vojski izgubila enega madžarskega, enega taljanskega, enega poliskega in enega oberštajerskega častnika brez krofa. Brzeli smo čez znamenite reke taljamento in pijave, kjer je rajni Cesar korl izgubil ravnotežje in noter čofnil. Ta del italije je jako sličen naši mili Domovini sloveniji, ker ima tam vas deset hiš, na enajstih pa piše s velikimi črkami: Ostaria. Asfat nas je vedno bolj približeval Beli veneciji. Avtomobili najraznoličnejših narodnosti so švigali mimo nas, a kljub temu nismo požirali nič prahu in sem ga kar pogrešal. Kar naenkrat smo priavtomobilili cv meštre, kjer se začne 12 kilometrov dolg most, ki nas je končno zapeljal f objem sladke device venecije na pijaca roma. Tam smo vsi naftušeni vun stopili, ker smo imeli vsi zadosti tesnobe v avtomobilu, le zaljubljeni parček ne. Ata je šel takoj f prvo benečansko znamenitost, kjer se je glasil ponosni napis »ristorante«. Zaljubljeni par jo je hotel kar popihati f prvo gondolo,

pa sem jih komaj zadržal. Mene pa je prišla pod pazduho z krepkim prijemom stara devica, udal sem se f usodo in tako smo šli med penečansko krasoto.

Penetke so jako veliko in zgodovinsko izobrazeno mesto z jako krasnimi hišami, ki so zidane na polenih in ki takorekoč plavajo na morju. Na mestu ulic je tam voda in pravijo taki ulici »kanal«. Kanalov je v penetkah vse polno, pa vseeno nikjer nič ne smrdi. Tramvaj tam pelje kar po modri vodni glaini. Po stranskih ulicah, kjer ni tramvajev, pa nosj penečanske prebivalce do večnih vrat kar gondola. Penečali so jako trezni judje in bi jih lahko razstavil na vsakem protialkokolističnem tednu. Toda ampak niso tašni po Naturi, temveč so prisiljeni k takemu klavernemu življenju, ker ne morejo pijani po policijski uri priti iz gondole skozi hišna vrata, ne da bi čofnili f globoko morsko dno. Ko sem nato misli, sem zahvalil boga, da mariborčani niso penečani, ker bi se iz gornjih razlogov prebivalstvo v dveh dneh škrcilo le na enega prebivalca in ta bi bil Novinar pirc. Jaz sem bil Penetke so mesto levof in mostof. Levi so tam nad hišinimi, cerkvenimi, hlevjimi in stranišnimi vrati. Mostof pa je najmanj milijon in je najslabši jako lep in antikvaričen. Jaz sem lastnoročno predlagal enemu jako uvažnemu taljanskemu tujskoprometnemu činitelju, ki je f tropski čeladi pometal kanale, da naj kakšen most, ki je že penzijo niran, škortirajo in pošljejo f belo mesto celje, ker drugače tam do mosta ne bodo prišli. Jaz mislim, da sem kot celjan storil svojo kulturno dolžnost in me lahko sprejmejo v svoj kulturni Klumb. Penetke so f pogledu ljudi babilonski zmežani stolp, ker tam slišiš najroznočnejše narodnosti od culukafra do nemca. Za privlačnost imajo penetke antikvarične znamenitosti, prekrasne

penečaske histerične stavbe, na mestu dohodkov pa imajo tujce. Te tujce pa imajo f il. za p. t. t. Na vsakega penečanskega prebivalca pride najmanj en tujec, ki ga nihče ne razume v pogledu jezika.

Jaz sem za svojo osebnost hotel takoj simbolistično pokazati, da sem prišel iz slovenije in sem zato najprej stopil f cerkev. Najlepša penečaska cerkev je cerkev Svete-ga marka, ki je polna mozajikof, frešk, kupol, svetnikof in drugih duhovnikof, ki te spremljajo z pušico f roki na vsak korak. Za vsake stopnice in druge ohode plačaš nekaj lir, tako da bi lahko iz teh dohodkov sezidali vsad dan novo cerkev. Pred to res dragoceno umetnino pa veselo frlota najmanj milijon golobof, ti dela na glavo in požre iz rok radodarnih tujcev v dveh minutah za tri lire hrane f obliki nekakšnega graha. Jaz sem ob tem pogledu dobil strastno poželenje, da bi se izpremenil f golobčka: Zmeraj bi lahko bil v penetkah na najznamejtejši pijaci, tujci bi me pitali zastoni, jaz pa bi se lahko raznim ministrom in milijonarjem podelal na glavo in bi na ta način imel največjo uteho. Toda ampak bog je človeka kaznoval s tem, da mora ostati človek in da se zato godi vsaki živali boljše in tako sem ostal f svoji ničvredni koži in krenil f doževo Palačo. To je gotovo največja penečanska znamenitost in zato stane fstop le 12 lir, ali po penečanskem kurzu 48 dinarjev. Jaz se dobil od maborskega Šomastra lavrenčiče, ki je jako podoben kiki-cukrom, ker je »bilo kuda, lavrenčič svuda«, in ki vživa celo f penetkap 75 odstotkov popusta, eno fstopnico za tri lire in sem radostno krenil po doževih dvorinah, ki jih je najmanj sto. Pofod so spet levi in tintaretove jako umetniške slike. Te slike se jako odlično razlikujejo do naše moderne slikarije, ker na vsaki slik

OB NAŠI MEJI

Bilo je na Gorenjskem, tam kjer se gnetejo na kolodvoru vse mogoče narodnosti. Z Bleda se je vračal inozemec, ki je hotel poiskati domačo hišo. Kot tak se je seveda domisljal, da sme vse in se je hotel pošaliti tudi z našim preglednikom potnih listov. In nadutež je pomolil pregledniku namesto potnega lista jedilni list. Tega je seveda na Bledu skratka »sunil«. Preglednik se pa ni dosti premisljal, temveč je mirno in z uradno dostojanstvenostjo bral: Svinjska glava, telečje stegno, svinjska bedra, gosji možgani... ter

končno doda: »Hvala, se popolnoma ujemajo!« jedilni list pa mirno vrne.

KONJ IN OSEL IZ SEDANJOSTI.

»No, osel, bodi hvaležen in ponosen, da smeš stanovati z menoj.«

Osel: »Kaj si pa domisljaš! Konje bodo zdaj in zdaj izpodrinili avtomobili, oslov bo pa na svetu še zmerom več!«

OGLAS.

Stara gospodična je potožila svoji prijateljici: »Pomisli! Šestkrat sem objavila v časopisih med malimi oglasi, da išče samostojna gospodična luč in toploto v svojem življenju — danes pa sem prejela dopis in odgovor od mestne plinarne.«

OBNOVA F. NOVAK

dobavlja: kompletne stanovanjske opreme, tapetniške izdelke, posteljnino, preproge, linolej, zavese, železno pohištvo in otroške vozičke, **najceneje**

MARIBOR, Jurčičeva ulica 6

Telefon interurban 29-05

Blagor mu, ki se spočije

Spi kot kanon! Stanuje v Maistrovi ulici, pa mu ves teden ni dala lajna mira. Sedaj se bo končno le naspal.

LEPA ŽENSKA.

»Našega učenjaka so vprašali, kakšna naj bi bila lepa ženska. In ta je odgovoril: »Paradiž za oči, pekel za dušo in vice za denarnico.«

veš: to je človek, to je lev, to je morje itd. Jaz sem pa pri neki naši moderni sliki mislil, da predstavlja sončni Zahod na pohorju, pa mi je afor razložil, da predstavlja kravo z telico. Stropi so obloženi z leseno in 18. koratno pozlačeno ornamentistiko. Jako prekrasna je tudi slafnostna senatorska dvorana. Potem se tem razprostirajo jako odlično zasedene orožarne z samokresi, sulicami, kanoni in turškimi svetilkami. Videl sem tudi eno puško, ki ima 10 cevi in eno jako divno zlato sončno uro, ki pa kaže samo do šest. Ta ura bi jako koncencionirala slovenecem, ker potem ne bi bilo nikoli policijske ure. Jako poceni je f doževi palači »kabineto«, ki stane samo 50 centimetrov in... Mene lastnoročno so najbolj zanimali ječe, ki jim pravijo tam prdžoni in ki so jako uspešne že na pogled. Jaz mislim, da je morala spoštovanega jetnika zadeti kap že, ko je zagledal svoje bodoče prebivališče. Iz ječ nas je vodila žalostna pot na most vzdihljajev, ki mu tam pravijo »ponte zašpiri«. Na sredi tega mosta je ena prijazna, meter visoka luknja, kamor so jako odlično zvezanega prijatelja penečanske Republike noter porinili, nakar so se pod njim odprla tla in se je šel hladiti na drugi svet, poprej pa med morske ribe. Tam je še danes ena zelo prijetno črna predsoba. Ko sem stopal do nje, je bilo od tam slišati jako glasno kreganje v fves efropskih jezikih, nakar sem takoj prihitel. Kaj je bilo? Naš zaljubljeni slovenski parček je vzdihoval v črini mosta vzdihljajev in je mislil, da je sam na svetu. Pa je prihitel obiestni tujec in konec je bilo vzdihovanja. Moja stara devica je hotela, da ji pokažem tisto predsobo, pa nisem reskiral, ker tehta jako slečena 120 kil in sem jaz bolj šibkega zdravja. Tako sem bil spet ve-

sel, ko smo zapustili palačo in krenili z morskimi tramvajom na »lido«. Lida ni, kot pri nas, gospa od kakšnega psa, temveč morsko kopališče, kjer je stalna razstava ženskih nagih okončin. Tam porabijo povprečno za eno pokalno obleko 30 centimetrov blaga. Tam je tudi igralnica, kot f monte Karlu, za igralnicio pa pokopališče samomorilcev. Potem smo si ogledovali še nekaj znamenitosti in zato nismo več imeli denarja za jesti. Iz teh razlogov so na želodčne potrebe silile nazaj f jugoslavijo. Vrnili smo se f okrilje svojega avtomobila in smo našli ljubljenege ateka še zmeraj f tisti znameniti hiši, kjer je bil napis: »ristorante«. Bil je prepoln ftisov in smo ga morali zato nesti f avtomobil. Nazaj smo se peljali brez najmanjših incidentov... »I, zakaj? Zato, ker je osel!« zaigrme so glasno pijanci.

V Sveti luciji smo spet stopili na električni vlak in prišli srečno na taljansko obmejno postajo. Tam je moj ljubljani ata spet potil krvavi pot radi tokumentov, toda ampak je bil še zmeraj poln penečanskih ftisov in zato zgovoren. Zaljubljeni par pa je v pogledu zastran tokumentov zardel in ni nič govoril, nakar so ga začasno zaprli v neko ozko in temotno sobo. Moj oče pa je kričal, mahal z rokami in taljansko dokazoval, pa ga nihče ni razumel. Naposled se je premislil, z najprijaznejšim smehljajem na licu je rekel iz svojega bogatega besednega zaklada z pristno slovensko frasologijo garabinerom: »Pej no v left, preklet osel kvatern, te bom tolk v rit sunil, da bojo šli sam špageti od tebel!« Po tem prijaznem in jako vljudnem sporočilu, izmed katerega je razumel obmejni organ samo besedo »špageti«, se je omeščalo trdo obmejnopolicijsko srce in so nas porinili f vlak. Izpuštili so tudi zaljubljeni parček, ki pa ni hotel iz temne sobe vun in so ga morali s silo nagnati.

Še skozi tunel nas je vodila pot in že smo bili na naših milih tleh. Tam so nas za pozdrav hoteli zacariniti, pa nismo imeli ničesar, edino, kar smo imeli s seboj... »I, zakaj? Zato, ker je osel!« zaigrme so glasno pijanci.

SLAB UČITELJ.

Na Gorenjskem so se kmetje na mile »viže« napili. Pa jim je apostol treznosti, ki pravi: napij se iz studenca, žive'a abstinence, jel pridigovati in slikati grozote pijančevanja: »Pijan človek izgubi pamet. Celo žival je bolj pametna ko pijanec. Če bi pred osla postavil škaf z vodo in škaf z žganjem, kaj mislite, katerega bi se lotil?«

»Onega z vodo!« se odreže pijanec.

»Pa zakaj?« se začudi apostol.

»I, zakaj? Zato, ker je osel!« zaigrme so glasno pijanci.

IZGOVO.

»Pravi norec sem bil, da sem poročil tebel!«

»Toda, moj sladki možiček! Prej si me imenoval zmerom za svojo veliko srečo, zdaj pa tako govoriš!«

»Ampak, ženica, razumi me! Ali ne veš, da imajo norci zmerom največ sreče!«

LOVSKA.

Žena: »Ali si kaj zadel?«

Mož: »Sem!«

Žena: »Ali je že v kuhinji?«

Mož: »Ne, v bolnišnici.«

ŽENSKA STAROST.

»Koliko let imate, gospodična?«

»Trindvajset!«

»In vaša mlajša sestra?«

»O, ta ji ima pa že šestindvajset!«

ČE KAJ V OČI PADE

»Prejšnji teden je moji ženi padel prav majcen drobci v oko. Moral sem jo peljati k dr. Basinu, da ga ji je odstranil iz očesa. In veste, da me je ta drobci stal din 100?«

»To ni nič! Moji ženi pa je prejšnji teden padla v oči v Rotovi izložbi srebrna lisica in to me je stalo din 4000.«

LJUDOŽRČEVA LOGIKA

Divjak misijonarju: »Ti prav lahko učiš, da je človeka pojesti grdo in grešno, ne moreš in ne smeš pa trditi, da človeško meso ni dobro. Če bi to trdil, bi se lagali!«

ODGOVORNOST

Učitelj: »Razložil sem vam, kaj je odgovornost. Ti, Tonček, povej mi sedaj za to en primer!« — Tonček: »Na primer: na hlačah sem potrgal vse gumbce razen enega in ta nosi sedaj vso odgovornost.«

IZ DANAŠNJIH DNI

Zdravnik: »Po vsakem kosilu vzemite aspirin.« — Bolnik: »To bo pa težko šlo!« — Zdravnik: »Ali morda nimate denarja za aspirin?« — Bolnik: »Za aspirin bi ga morda še imel, toda za kosilo ne!«

POJASNILO

»Kaj je pravzaprav šef?«
»Šef je človek, ki je zmeraj že v pisarni, kadar si prepozen in ki ga nikoli ni, kadar si pravočasen.«

PO SVOJE

Služkinja: »Milostiva, zunaj vas čaka neka dama, ali sme vstopiti?« — Gospa: »Ali je dama sama?« — »Ne, dežnik ima s seboj!«

POPOLNA VARNOST

Prijateljica prijateljici: »Ali se nič ne bojiš za svojega moža, ko tako nori z motornim kolesom?« — »Nič, saj je za primer smrti zavarovan!«

VARSTVO ŽIVALI

Klemen: »Ne razumem, zakaj se tako zavzemaš za Naceta, ki je naravnost živina!« — Feliks: »Ali ne veš, da sem predsednik Društva za varstvo živali?«

Mlad kaplan vpraša faranko: »No, kako vam je v nedeljo ugajala moja pridiga o grehu?« — Ona: »Izvrstno! Povem, da sploh nismo vedeli, kaj je greh, dokler niste vi prišli k nam!«

Zdravnik: »Ali ponoči dobro spite?« — Bolnik: »Sploh ne!« — »Hm, to je pa slabo! Pa zakaj mislite, da ne spite?« — »Gospod doktor, jaz sem nočni čuvaj!«

»Očka, barometer je padel!«
»Hm, za koliko pa?«
»Samo za dva metra in se je razbil!«

Janezek: »Očka, ali bi ti kaznoval nekoga za nekaj, česar ni storil?« — Oče: »Kako neki?« — Janezek: »No vidiš! Mene je pa učitelj kaznoval zaradi naloge, ki je nisem napisal.«

Peter: »Ta človek ima več denarja kot pameti!«
Pavle: »Še zmerom ne vem, če ima sploh kaj denarja!«

Suhec: »Kako to, da ste debeluharji vsi tako dobrohotne in pomirljive nature?« — Debeluhar: »Veste, prepričani bi nam prav nič ne pomagal. Za pretep smo namreč prenerodni, za beg pa prepočasni!«

Učitelj razlaga učencem razne oblike državne uprave: monarhijo, republiko itd. Pa vpraša: »Tomažek, katero obliko ima na primer Italija?« — Tomažek premišlja in premišlja, končno se odreže: »Obliko škornja!«

PRIMANJKLJAJ

Vsa razburjena priteče Tritavčkova gospa k svojemu trgovcu: »Vaša tehtnica goljufa! Rozin, ki ste jih dali mojemu sinku, manjka kar za celih deset dkg!«

Trgovec: »Moja tehtnica je čisto v redu. Kaj pa, če bi stehli vašega sinka?«

NA SODIŠČU

»Saj ste vedeli, da nimate denarja!« — »Sem!« — »Zakaj ste pa potem toliko zapili?« — »Da bi pozabil na skrbi!« — »Kakšne skrbi?« — »Kako bom pijačo plačal!«

SREČNI ZAKONCI

»Tebi bi bilo najbrž strašno všeč, če bi vzela drugega?« — »Bog obvaruj! Še nikdar nisem nikomur želel nesreče!«

ŠKOTSKA

Trije škoti so se prepirali, kdo izmed njih zna bolje varčevati.

Prvi: »Kadar pomagam pero v črnilo, vselej zaprem črnilnik, da črnilo ne bi prehitro izhlapelo!«

Drugi: »Preden ležem spat, ustavim uro, da bi se kolesje brez potrebe ne izrabljalo.«

Tretji: »To vse skupaj ni nič. Jaz ne berem več, da bi se mi očala ne izrabila.«

PRI ZDRAVNIKU

— Vaša temperatura se je zelo dvignila, gospa Klopoteč!

— To sem že opazila, gospod doktor — zadnje dni sem imela vedno tako mrzle noge...«

V gostilno stopi vinski trgovec in naroči kosilo. Natakakar še vpraša: »Postrežem tudi z vinom?« — »Kje ste ga kupili?« — »Pri vas!« — »Potem mi pa prinesite čašo piva!«

Na cesti ustavi gospoda berač in ga prosi vbogajme. Ta ves ogorčen: »Nič ne dam! Beračite, pri tem vam je pa nos od same pijače rdeč kot rak.« — Berač: »Nič ne rečem, toda to izvira še iz dobrih starih časov!«

Sodnik: »Nepopoljšljiv falot si. Komaj si prišel iz zapora, pa si že ukradel novo obleko.« — Lopov: »Kaj sem pa hotel! Ko sem prišel iz zapora, mi je bila namreč moja obleka pretesna.«

IZ FRANCOSKE ZGODOVINE

Profesor: Robespierre je bil nepodkupljiv mož, hraber in odločen.

Dijak: Zakaj se je pa potem pustil obglaviti?

Profesor: Da so mu lažje posneli posmrtno masko, sicer bi ne mogel priti v zgodovino.

PORTRETNA - POKRAJINSKA IN
INDUSTRIJSKA FOTOGRAFIJA

Foto-atelje Bernardi

MARIBOR, Gregorčičeva ulica števil. 20

LEICA POSNETKI NA FILMSKI TRAK
PORTRETI — SLIKE ZA LEGITIMACIJE
POVEČAVE — AMATERSKA DELA I.T.D.

Narodne igre

Ne je to dosta, ke mamo kožuhanje, tambole pa obrzovanje repe. Mi Prleki bi mogli iti s časom, pa vpeti tudi kakšno bol moderno narodno igro, kak je rečmo fusbali.

Pr kožuhanji kvečjemi keru odzaja zažari o glavo klas svojemu konkurentu pr deklini, na tamboli ga malo ge dregne z nožom, el pa lopne s kolon po hrbti. Jezo si že s ten kejko tejko ohladi, to pravo pa je to ne, da še lahko zato po gerihti hodi.

Fusbali pa je nekaj bol imenitnega. Tu sodnik san kcoj gleda, tisti pa, ki se ričejo, dobijo za to še plačeno, da takše igre pride čüda lüdi gledat, pa še morejo to platiti.

Se more biti resen vžitek, če tak človik dobi pr toti igri tan svojega sovražnika. Oba letita prti polni. Gda se že vküp, se san rad zmoti, pa pocila namesti v polmo svojemu sosidi s špicom od šolja lepo v repico na koloni, pa mu jo razmaže. Sodnik zafüčka, tega troflena naložijo na tragle, pa žjin v špital. Za takše reči ga nega kazni, da to je bila samo smola. Keru pa je na tak mali cilj ne žiher, nacila s celin šoljon v vamp. Ka pa so najtjaki igroči — samo takši morejo meti precik duge noge — zbijejo svojemu nasprotniku s petoj z enim mahon vse zobe. Pa so pršparani lepi penezi za pipanje zobov, posebno če je še vse zobe meja.

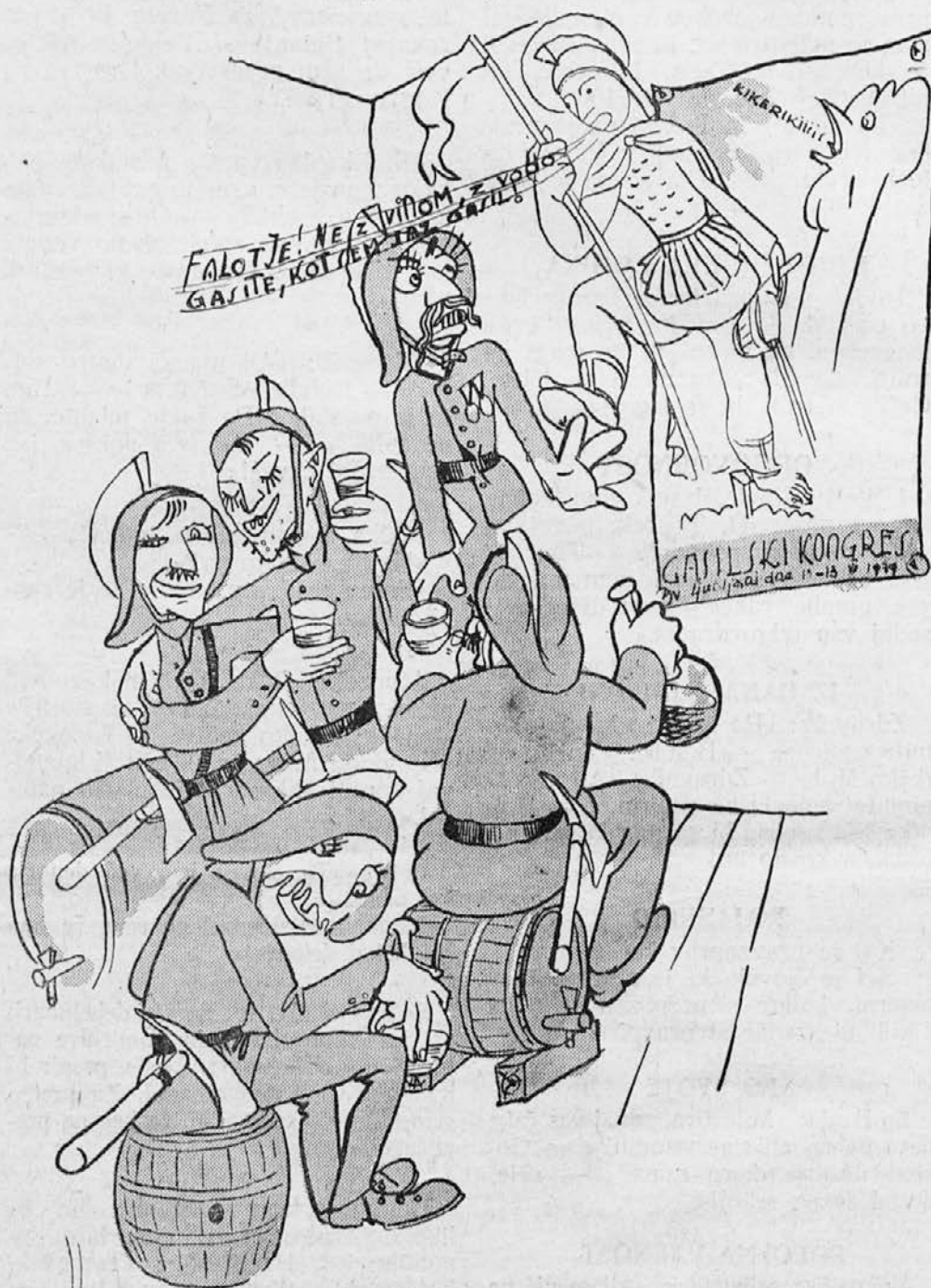
Gda je že kakših šest kriplov, se reče, ke je bila igra ojštra.

Po igri pa se začne svajüvanje, kera polma je praf zletela v tisti sak. Za ritanjon pride zaj na red med igroči klafrčkanje, ke pa se tudi sodnik nebi moga prtožiti, ke je pr celon špajsi prekratko priša, naružijo navadno oboji za zadljo še njega.

Če gre kolčakaj po sreči, se med ten razvije tudi med gledalci praf lepo prleško bitje.

Zaj pa reče, če je to ne lepa narodna igra, ke bi jo tudi mi mogli vpelati v Prlekiji. Kaj se bitja an gre, bi pri nas prekosili še same belgrajske drukare — tak se pre provi tistin ki kcoj gledijo. Za brcanje pa

Sv. Florijan protestira!

bi od kraja vzeli tikvi razvün Vržen-cov, da tan se od tikvi nesmi najč nespoštljivo gučati, ne ke še bi v tik-kev rita.

Angleži, ki so najstarši fusbalisti pa do pre vpelali fusbali tudi pr volitvah. Pa je to lepo, da tak vejko

krüglico itak vsakši vidi kan de zle-tela, pa se nede nihče moga švorati, ke so mu glosi bili vkradjeni.

Za takšo reč pri nas fusbala še nemo nücali, da keru je zvoleni, je hvala ljubemi bogi zvoleni praf pa pošteno.

Kis za vlaganje

Izdelovanje likerjev, desertnih vin in sirupov ter žganjarna.

Jakob Perhavec

Maribor, Gosposka 9 - Telef. 25-80

Špirit za vlaganje

Vedno v zalogi: Rum, konjak, slivovka itd.

Na debelo! Na drobno!